

FENT CAMÍ

Havíem decidit d'anar a fer una caminada, com molts altres dies. El petit va voler agafar la seva vetusta bicicleta i vam emprendre un sender ample que serpentejava enllà, enllà, fins a perdre's en la llunyania. Era la primera vegada que l'agafàvem.

Sentíem l'olor de la intempèrie; els ocells i la vida del bosc, petita, que traginava per entremig del brancatge; sentíem la sentor de les fulles molles al terra i el clapoteig de l'aigua a les basses quan hi passava la bicicleta, seguit de crits puerils d'alegria. Algunes ullades de sol jugaven a cuit-i-amagar entre els arbres ara aquí, ara allà. Veiérem una teranyina geomètricament perfecta amb perletes de pluja penjant d'uns quants fils, abandonada. Mentrestant, caminàvem. Jo no ho vaig voler dir però era un d'aquells espuris moments en què podia palpar la vida amb les meves mans, com si ella fos quelcom tangible i la pogués fins i tot abraçar. I la vaig estrènyer per no deixar-la escapar i li vaig donar gràcies per haver-nos donat tant.

Darrera nostre sentíem el pedaleig del petit i hi anàvem abandonant, mica en mica, la nostra existència, que teixíem a cada instant. Darrera nostre s'enfilaven els cants infantils i les rialles del petit i els seus "Espereu-me".

Darrera nostre descansava una part de nosaltres mateixos, de tots tres, que ja no podíem atrapar i, si ens giràvem, la vèiem cada vegada més petita i més inabastable i em preguntava on caram es dirigia i on devien haver entaforat les entranyes del temps que engolien aquella part de les nostres vides i totes les altres i... però no ho vaig voler dir en veu alta. Tampoc ho vaig voler dir.

Caminàvem reposadament. El camí era llarg i força planer i el petit ens seguia sense dificultat, content, posant-se a tots els forats que trobava amb la bicicleta i fent bots. Xerràvem, callàvem, ens miràvem, respiràvem, gaudíem tots tres i cadascú a la seva manera. Ara i adés ens aturàvem a observar les vistes. El nen, darrera nostre i sobre el seu petit cavall de ferro, anava seguint els passos dels pares.

Quan ens acostàvem de nou a les cases del llogarret i a la fi de la caminada, vaig adonar-me que feia estona que ningú no deia res. La cantarella del petit s'havien apagat i no sabia dir quan exactament i ja no sentíem el pedaleig, potser perquè ens havíem acostumat a la seva cadència? Feia estona que hi pensava però no ho vaig voler dir tampoc llavors. Dins meu hi havia algú que tenia por de manifestar el que, de cop i volta, m'amoïnava. I vaig callar i no em vaig girar, de temor, d'ànsia perquè darrera nostre ja no sentia el batec d'aquell petit, tan dolç, ni les seves cançons infantils, sinó passos, passos fermes, com d'home. Per uns segons, una marea de terror m'ofegà i em vaig haver de girar, sobresaltada.

El cor se'm va glaçar quan vaig adonar-me que el meu petit, el seu somriure fresc i net, la bicicleta, els cants apresos a la llar d'infants, tot... havia desaparegut. "Què caram ha passat?", cridà una veu muda, desbocada, a les meves entranyes.

Davant meu es dreçava un home alt i jove que va fer com si se'm volgués acostar. Jo, aterrada, amb els ulls plens de llàgrimes de ràbia i amarada de suor i desesperació, em vaig decantar. Un buit negre creixia dins del meu pit i m'oprimia. Volia cridar i no podia. Em debatia en silenci contra mi mateixa.

Quan jo anava per obrir la boca i interpel·lar-lo sobre on era el meu fill, ell feu un pas cap a mi i amb veu greu em va dir:

- Mare, no t'apartis, només et volia fer un petó.